

חיה בסרטן

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

הטיול השנתי - או- בת הזקונים יוצאת לעצמאות.

פורסם ב6 במאי 2008, 15:06 **בכללי**

הקטנה(בכתה א'). נכנסה הבייתה זורחת מהרגיל. ובפיה בשורה מרנינה: "בשבוע הבא נוסעים לטיול שנתי. את יודעת מה זה?". אני מסבירה לה שזהו הטיול הכי כייפי במהלך השנה. "לא" היא צווחת בגילה וברינה "טיול שנתי זה טיול שישינים בו!!!". בשלב הזה ח. מתעורר משרעפיו. "איפה ישנים???" הוא שואל באימה. הקטנה לא ממש יודעת. אבל מבטיחה שהכל יתגלה ביום המחרת כשיקבלו את הפתק על הטיול מאלוהים. (סליחה, הכוונה למחנכת כתה א'. אשר בעיני הקטנה היא ואלוהים חד הם).

טוב, אז ברור שבטיול שנתי של כתה א' לא ישנים בחוץ.. מה חשבנו לעצמנו. אבל עדיין... היא כל כך קטנה... ח' במבט חולמני מזכיר לה: "רק אתמול נולדת... היית כל כך יפה..." ובקול סמכותי יותר הוא שואל: "לא צריך הורים מלווים???" "צריך" עונה הקטנה. ובאותה נשימה: "אני מעדיפה שלא תבוא. אני רוצה להיות עם החברות שלי...". מה זה שייך נעלב ח. "אני הרי לא אפריע..."

הקטנה חותכת עיניים. ואוסרת על ח. להצטרף למסע.

אתמול חזרה עם הפתק המיועד. בדרך עצרה בצרכניה (כן, יש עוד דבר כזה...) וקנתה לעצמה חטיפים. אחר הצהריים ארגנה לעצמה תרמיל למופת. כולל בגדים להחלפה.

"אני עדיין יכול ללוות" מציע ח. הפעם בהיסוס.

"אתה צריך להתחיל לסמוך עלי אבא" מסבירה לו הקטנה בסבלנות.

וכך בבוקר היא מתעוררת בזמן. מתלבשת ומתארגנת בלי שום "קונצים". נשיקה חפוזת על הלחי והיא ממריאה לה לדרכה. ומשאירה זוג הורים משתאים בבית.

אני שואלת את ח. בתימהון: "מתי זה קרה???" הלא אתמול אני ממש בטוחה שהיא הייתה בפעוטון. ובכלל... אני מנסה לפרוט על רגשי האשם. נראה לי שזה לא רעיון כל כך טוב לשלוח תינוקת בת שנתיים לנחל דן....

במהלך היום אנחנו תופסים את עצמנו מביטים בשעון בחשאי. כמובן שאף אחד מאיתנו לא יסגיר את הדאגה ההיסטרית. שכן, ממה כבר יש לדאוג???

שאוטובוס יסע ברוורס ולא ישים לב לילדה שמאחור? שמישהו בטעות ידחוף אותה לתוך הנחל דווקא בחלק השוצף שלו? מאיפה הם צצים להם כל תסריטי האימה???

יש לי תחושה שהיא עוזבת את הבית או-טו-טו. וכך גם לח. מתי היא הספיקה להיות כל כך גדולה ועצמאית???

האם אנחנו מתנהגים כך כי היא הקטנה שלנו? ומחר מה יהיה מחר. האם היא תצא לעצמאות כלכלית?

בשעה שתיים אפס אפס. חוזרת הטיילת הבייתה, בריאה, שלמה ושמחה. החוויות יוצאות מפיה בבלייל של מילים.

אני מביטה על ח. בתערומת. ונוצפת בו: "אוף. אתה כזה דאגן..."

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטן \(1\)](#)